

Teisiniai pagrindai ir pagrindiniai argumentai:

Komisija tvirtina, kad Ministro dell'ambiente e della tutela del territorio 2001 m. spalio 3 d. priimtu įsakymu nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos taikomos įvairiais atvejais, kuriems netaikomos Reglamento (EB) Nr. 2037/2000 nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos, ir todėl jų taikymo sritis yra žymiai platesnė negu tai leidžiama pagal patį reglamentą. Todėl ta dalimi, kuria Italijos nuostatos leidžia priešgaisrinės apsaugos įrenginiuose naudoti hidrochlorfluorangliavandenilį (HCFA) tais atvejais, kai tai nėra leidžiama pagal Reglamentą (EB) Nr. 2037/2000, šios nuostatos neatitinka Bendrijos teisės.

(¹) OL L 244, 2000 9 29, p. 1.

Østre Landsret 2004 m. gegužės 14 d. sprendimu pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Marius Pedersen A/S contre le Miljøstyrelsen

(Byla C-215/04)

(2004/C 190/12)

Østre Landsret 2004 m. gegužės 14 d. sprendimu kreipėsi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą su prašymu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2004 m. gegužės 14 d., priimti prejudicinį sprendimą byloje Marius Pedersen A/S prieš Miljøstyrelsen.

Østre Landsret Teisingumo Teismo prašo atsakyti į šiuos klausimus:

1) Ar 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės 2 straipsnio g punkto ii papunktyje numatytas išsireiškimas (¹) „kai to taikyti negalima“ reiškia, kad patvirtintas surinkėjas savaime negali tapti pranešėju apie panaudojimo tikslu eksportuojamas atliekas?

Jeigu taip, ar Teisingumo Teismas galėtų patikslinti, kokiais kriterijais vadovaujantis patvirtintas pranešėjas gali būti pranešėju apie panaudojimo tikslu eksportuojamas atliekas?

Ar šiuo kriterijumi galėtų būti ta aplinkybė, kad atliekų gamintojas nėra žinomas arba gamintojų skaičius ir jų gamyba yra tokia nereikšminga, kad būtų neprotinga, jeigu apie atsargų eksportą jie praneštų atskirai?

2) Ar Reglamento Nr. 259/93 7 straipsnio 2 dalis, siejant ją su 4 straipsnio a punkto pirmu ir antru papunkčiais, leidžia siunčiančiosios valstybės kompetentingoms institucijoms prieštarauti prašymui eksportuoti atliekas panaudojimo tikslu, jeigu pranešėjas paskirties valstybei nepateikia informacijos apie minėtų atsargų panaudojimą vadovaujantis ekologiškai būdais, lygiaverčiais tiems, kurių reikalauja paskirties valstybės teisės aktai?

3) Ar Reglamento Nr. 259/93 6 straipsnio 5 dalies pirmoji įtrauka reiškia, kad su atliekų sudėtimi susijęs įpareigojimas informuoti yra pakankamas, jeigu pranešėjas nurodo atliekų kategoriją, pvz. „Elektros prietaisų atliekos“?

4) Ar Reglamento Nr. 259/93 7 straipsnio 1 ir 2 dalys reiškia, kad 7 straipsnio 2 dalyje nustatytas terminas prasideda, kai siunčiančiosios valstybės kompetentingos institucijoms patvirtina pranešimą apie išsiuntimo gavimą, nepriklausomai nuo to, ar jos gavo visą informaciją numatytą 6 straipsnio 5 dalyje?

Jeigu ne, kokia informacija turi būti pridedama prie pranešimo, kad 7 straipsnio 2 dalyje numatytas trisdešimties dienų terminas galėtų būti pradėtas skaičiuoti?

Ar pasibaigus šiam trisdešimties dienų terminui kompetentingos institucijos negali teisiškai prieštarauti arba reikalauti papildomos informacijos?

(¹) 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės (OL L 30, p. 1).